

DREMPEL 11

GILLETTEINTERNATIONAL

Ek het by die einde van hierdie drempels
aangekom op dieselfde manier waarop ek by
baie plekke van my lewe aangekom het.

Nie deur 'n perfekte kaart te volg nie.

Deur 'n draad te volg.

Soms sigbaar.

Soms onsigbaar.

Soms sterk genoeg om my te lei.

Soms dun soos 'n herinnering.

Toe ek hierdie pad begin het, was ek nie besig
om 'n sage te bou nie.

Ek was nie besig om 'n stelsel te ontwerp nie.

Ek was nie besig om te probeer om 'n spoor te
laat nie.

Ek was eenvoudig besig om te probeer
verstaan.

Om te verstaan hoekom sommige mense
binne-in ons bly leef.

Om te verstaan hoekom sekere ervarings ons
nie verlaat nie.

Om te verstaan hoekom sommige wonde
lesse word.

Om te verstaan hoekom die tyd baie dinge
wegneem maar nie alles nie.

Elke drempel wat jy oorgesteek het, vertel 'n
deel van hierdie soeke.

Nie 'n teorie nie.

Nie 'n filosofie nie.

'n Soeke.

Want die lewe het my nooit definitiewe
waarhede oorhandig nie.

Dit het my ontmoetings oorhandig.

Mense.

Verantwoordelikhede.

Verliese.

Reise.

Siektes.

Wedergeboortes.

En uit elkeen daarvan het ek probeer om 'n
betekenis te onttrek.

Ek het nie altyd daarin geslaag nie.

Maar ek het aangehou probeer.

Met verloop van die jare het ek verstaan dat
GILLETTEINTERNATIONAL nie uit 'n
handelsmerk ontstaan nie.

Dit ontstaan nie uit 'n onderneming nie.

Dit ontstaan nie eens uit 'n familie nie.

Dit ontstaan uit 'n vraag.

Hoe kan 'n lewe tydperke, lande, kulture en mense deurkruis sonder om sy eie identiteit te verloor?

Die antwoord het ek nie in die resultate gevind nie.

Ek het dit in die verhoudinge gevind.

Want elke mens is die produk van 'n gesprek.

Niemand bou homself alleen nie.

Niemand groei alleen nie.

Niemand red homself alleen nie.

Agter elke pad bestaan 'n onsigbare menigte.

En nou dat ek hier aangekom het, wil ek dit uiteindelik erken.

Ek wil al die mense bedank wat 'n spoor op my pad gelaat het.

Dié wat gebly het.

En dié wat net vir 'n stuk pad verbygegaan het.

Dié wat my geleer het.

En dié wat my op die proef gestel het.

Dié wat my liefgehad het.

En dié wat my weerspreek het.

Dié wat my geleenthede gegee het.

En dié wat my geleer het om dit self te bou.

Ek bedank my oupa.

My vader.

My moeder.

Vir dit wat hulle deurgegee het sonder om dit te hoef verduidelik.

Ek bedank my familie.

Vir die deel met my van nie net die maklike dae nie maar veral die moeilikes.

Ek bedank die vroue wat deur my lewe gegaan het.

Baie kere het hulle voor my gesien wat besig was om te gebeur.

Baie kere het hulle aan my 'n waarheid teruggegee wat ek alleen nie sou kon sien nie.

Ek bedank die kollegas wat langs die pad ontmoet is.

Die bestuurders.

Die werknemers.

Die werkers.

Die medewerkers.

Die kliënte.

Die vriende.

Die vreemdelinge.

Want almal het my, op verskillende maniere,
iets geleer.

Ek bedank die lande wat my ontvang het.

Die stede wat my geherberg het.

Die kulture wat my verskillende perspektiewe
gewys het.

Hulle het my herinner dat die wêreld veel
groter is as ons oortuigings.

Ek bedank die mense wat langs my gely het.

Want gedeelde pyn leer lesse wat die sukses
nie ken nie.

Ek bedank ook diegene wat weggegaan het.

Hulle afwesighede het net soveel as die
teenwoordighede bygedra om die man te
vorm wat ek geword het.

Ek bedank die beproewinge.

Die valle.

Die siektes.

Die mislukkings.

Die vrese.

Die moeilike nagte.

Die vrae sonder antwoord.

Want elke keer as iets gebreek het, het iets
meer eg na vore gekom.

Vandag glo ek nie meer dat 'n lewe gemeet
word aan wat dit verower nie.

Ek glo dat dit gemeet word aan wat dit
deurgee.

Aan wat dit in ander laat.

Aan wat dit moontlik maak.

Aan wat bly leef wanneer sy skepper nie meer
in die middel van die toneel is nie.

As ek geword het wat ek is, is dit nie te danke
aan een enkele besluit nie.

Dit is nie te danke aan een enkele eienskap
nie.

Dit is nie te danke aan een enkele persoon
nie.

Dit is die resultaat van duisende bydraes.

Van ontmoetings.

Van gebare.

Van woorde.

Van voorbeelde.

Van teenwoordighede.

Hierdie werk dra my naam.

Maar dit behoort nie net aan my nie.

Dit behoort ook aan almal wat, bewustelik of onbewustelik, 'n afdruk langs die pad gelaat het.

Miskien is dit juis die finale betekenis van GILLETTEINTERNATIONAL.

Nie 'n persoonlike verhaal nie.

Nie 'n viering nie.

Nie 'n gevolgtrekking nie.

Maar 'n erkenning.

Die erkenning dat elke mens 'n kollektiewe konstruksie is.

'n Som van verhoudinge.

'n Geografie van invloede.

'n Geheue in beweging.

En as jy in hierdie bladsye iets gevind het wat aan jou behoort, dan is hierdie storie nie meer net myne nie.

Dit het ook 'n bietjie joune geword.

Daarom sluit ek nie af met 'n afskeid nie.

Ek sluit af met dankbaarheid.

Vir almal wat my gehelp het om te word wat ek is.

Vir almal wat langs my geloop het.

En vir almal wat die reis sal voortsit.